

MIA

Kunstakademiet

Avgangsutstillingen
2008

STENERSEMUSEET
24 MAI - 11 JUNI

KHIO

MASTER
KATALOG

STENERSEN MUSEET

24 mai - 11 juni

**AVGANGSUTSTILLINGEN 2008
MASTERKLASSEN VED STATENS KUNSTAKADEMI**

Studenter

Anders Valde • Anna Særnblom • Erik Pirolt • Grim Svingen • Hans E. Thorsen

Herman Mbamba • Jack Bangerter • Jamila Drott • Jing Xin Geng

Johannes Høie • Jørund Aase • Knut Benjaminsen • Kristoffer Busch

Lars Kjemphol • Petter Buhagen • Ragnhild Ohma • Sverre Gullesen

Tora Dalseng • Victoria Pihl Lind

Professor

Henrik Plenge Jakobsen

Kurator

Trude Iversen

KHIO

Katalogen er trykt i 1000 eks.

Formgivning av Kristoffer Busch & Anders Nordby

Trykk Narayana Press, Danmark
Papir Munken Lynx 130 g og Venicelux 300 g
Sats Helvetica

ISBN 978-82-92613-16-0

Spons

Hans E. Thorsen takker Skiforbundet

Jack Bangerter takker Din Skredder

Knut Benjaminsen takker Strømbergs Plast AS

INNHOLD

Tak	9
Samtale mellom Henrik Plenge Jakobsen, Trude Iversen og Maria Lind	12
Anders Valde	22
Anna Særnlom	28
Erik Pirolt	34
Grim Svingen	40
Hans E. Thorsen	46
Herman Mbamba	52
Jack Bangerter	58
Jamila Drott	64
Jing Xin Geng	70
Johannes Høie	76
Jørund Aase	82
Knut Benjaminsen	88
Kristoffer Busch	94
Lars Kjemphol	100
Petter Buhagen	106
Ragnhild Ohma	112
Sverre Gullesen	116
Tora Dalseng	119
Victoria Pihl Lind	123

Tak

Denne publikation er lavet i forbindelse med afgangsudstillingen 2008 for de studerende, der dimitterer fra det toårige masterprogram på Kunstakademiet i Oslo. Udstillingen finder sted på Stenersenmuseet i Oslo og er organiseret af kunstteoretikeren Trude Iversen.

Årets afgangsstuderende og undertegnede ønsker at takke følgende kunstnere og kunstteoretikere, som har været involveret i undervisningen i de sidste to semestre: Jacques André, Lene Berg, Johanna Billing, Pierre Bismuth, Yvette Brackman, Adam Carr, Rachel Dagnell, Dessislava Dimova, Mary Doyle, Sidsel Endresen, Matias Faldbakken, Patrick Guns, Geir Tore Holm, Jakob Kolding, Kate Macfarlane, Olaf Nicolai, Camille Norment, Tone Cecilie Simensen, Mari Slaattelid, Polly Staple, Simon Starling, Michael Stevenson, Børre Sæthre, Vibeke Tandberg og Knut Åsdam. Vi vil også gerne takke lærere, professorer og det øvrige personale på Kunstakademiet, som både understøtter og deltager i undervisningen. Der skal også rettes en tak til de mange personer, virksomheder og institutioner, som har hjulpet de studerende med at realisere kunstværker til afgangsudstillingen.

Endvidere skal der gives en speciel tak til masterprogrammets assistent Janne Talstad for hendes utrættelige indsats med at tilrettelægge studieprogrammet. Tak også til designerne, forfatterne samt de øvrige medvirkende i dette katalog. Og tak til de institutioner, som masterklassen det seneste år har samarbejdet med; Office for Contemporary Art Norway, Oslo Kunstforening, The Drawing Room i London og Stenersenmuseet i Oslo.

Endelig vil jeg til sidst gerne takke alle masterprogrammets studerende for deres inspirerende engagement og for deres ubetingede dedikation til ideen om samtidskunst.

Henrik Plenge Jakobsen
April 2008

**EN SAMTALE MELLOM HENRIK PLENGE JAKOBSEN,
TRUDE IVERSEN OG MARIA LIND**

HENRIK PLENGE JAKOBSEN: Musikken slik den er. I seg selv. I alle sine akustiske detaljer. Langt bortenfor notene og melodiene, Beethovens niende og MTV Unplugged.

TRUDE IVERSEN: Bortenfor enhver symbolikk.

MARIA LIND: Musikken som lyd. Lyden som musikk. Bortenfor våre abstrakte ideer om hva musikk er. Hva vi tror musikk er.

HPJ: Hva vi tror en lyd er. Rett og slett lyden slik den er. Slik den egentlig er. I rommet. I alle sine akustiske detaljer. I ingenting annet enn klangen av seg selv. I ingenting annet. Kort og godt bare lyden i sin reneste form. Mest nakne og nedstrippede form. Næreste og mest intime form. Kanskje mest åpenbare form. Gitte form. I hvert fall i sin mest sanselige form. Lyden som musikk. Musikken som lyd. Som hverdagslig støy. Som forsiktig kremting og ukontrollert hosting i en lesesal på Deichmanske.

PGT: Som plutselig banking på soveromsdøra. En banking som får oss til å fare sammen i vår kollektive søvn, som river oss ut av vår kollektive drøm. En banking som brått får oss til å huske hvor og hvem vi er. Og som evner å si: Stå opp til det livet du lever!

ML: Og som øker vår bevissthet om det rommet vi befinner oss i, det rommet som befinner seg utenfor oss. Den plutselige lyden av bremses som understreker stillheten. Som definerer rommet. Som definerer stillheten i rommet. Som åpner stadig nye rom, åpner stillheten. Innover i stadig nye rom definert av kremting, hosting, plutselig banking og lyden av skrikende bremses. Akkurat som

denne teksten. I denne katalogen. På denne utstillingen. I denne byen. I dette landet. eller annet sted i denne verden. Akkurat som denne teksten som er full av komma, punktum, pauser, stillhet. For enhver stillhet i ethvert rom er avhengig av ord som kan understreke den, synliggjøre den, ta den nærmere, gjøre den mer intim.

HPJ: or enhver stillhet i ethvert rom er avhengig av sin støy. Musikken slik den er. I seg selv. I alle sine akustiske detaljer. Langt bortenfor notene og melodiene, Beethovens niende og MTV Unplugged. Bortenfor enhver symbolikk. Musikken som lyd. Lyden som musikk. Bortenfor våre abstrakte ideer om hva musikk er. Hva vi tror musikk er. Hva vi tror en lyd er. Rett og slett lyden slik den er. Slik den egentlig er. I rommet. I alle sine akustiske detaljer. I ingenting annet enn klangen av seg selv. I ingenting annet. Kort og godt bare lyden i sin reneste form. Mest nakne og nedstrippede form. Næreste og mest intime form.

ML: Kanskje mest åpenbare form.

TI: Gitte form.

HPJ: I hvert fall i sin mest sanselige form. Lyden som musikk. Musikken som lyd. Som hverdagslig støy. Som forsiktig kremting og ukontrollert hosting i en lesesal på Deichmanske. Som plutselig banking på soveromsdøra. En banking som får oss til å fare sam-

1. En banking som brått får oss til å huske hvor og hvem vi er. Og som evner å si: Stå opp til det livet du lever! Og som øker vår bevissthet om det rommet vi befinner oss i, det rommet som befinner seg utenfor oss. Den plutselige lyden av bremsesom understreker stillheten. Som definerer rommet.
2. Innover i stadig nye rom definert av kremting, hosting, plutselig banking og lyden av skrikende bremses. Akkurat som denne teksten.

Anders Valde — Født i Bergen, 1980
 BA Bournemouth Institute of Art and Design, England
 post@andersvalde.com • www.andersvalde.com

Hva kan modernismens formalinteresse si oss i dag? Er modernismens essensialisme utgått, er den eventuelt vår nye antikk, for å si det med fjorårets Documenta? En vedvarende innflytelse kan i alle fall spores. Anders Valdes blikk for modernistisk arkitektur – dens skulpturelle monumentalitet – følger ham i hans objektbaserte masterarbeider. De peiler seg inn mot å løfte fram ideologien og premissene bak de manifeste byggene, bak designen.

I arbeidet *Brave New World* (2007) er modernistdesigneren par excellence Charles Eames kilden. Det historiske forlegget er en propagandafilm som ble laget av Eames til den amerikanske paviljongen i Moskva i 1959, bivånet av over tre millioner sovjetborgere. Filmen var et konglomerat av bilder fra amerikanske billedarkiver, som skulle danne et bilde av amerikanske kultur, industri, natur og hverdagsliv. Filmene ble vist på digre skjermer i en geodesic dome designet av visjonæren Buckminster Fuller. Valdes videreføring består av et Eamesdesignet bord med en papirglobe, basert på Fullers arkitekturtegninger, dekket av 80 prismeaktige fotografier. Valde griper fatt i billedfragmentene som konstruerte dokumenter over etterkrigstidens “lyse” framskrittstro og industribygging. Designeren ble en pragmatisk brikke for de amerikanske myndighetenes plan for et billedlig verdifundament. Eames og hans likemenn konstruerte således søyler for en tildekt politisk agenda.

Også i arbeidet *So many of our dreams have come true* er Eames hovedreferansen, gjennom et sitat fra 1971 hvor han kritiserer fortidens blinde materialisme med forurensning som følge: “So many of our dreams have come true, and now they are frightening us.” Valde har frest disse ordene inn i to finerplater, et materiale hyppig brukt av Eames, hvorav den mer risikable del av setningen fremstår speilvendt. Forvrengningen av materialet drømmer er laget

av, holdes opp i lyset og materialismen får en gebrekkelig slagside.

Gründertematikken er en motivisk og idémessig gjenganger hos Valde. I skulpturen *Totem for Vebjørn Tandberg*, bestående av radioer, høyttalere, forsterkere og radiokabinett, kan man skimte mang en gammel Sølvsuper. Radiomediets standhaftighet og vyer personifiseres i Valdes hyllest til Vebjørn Tandberg, som viet seg totalt til ledelse og utvikling av Tandbergs Radiofabrikk, grunnlagt på 30-tallet. Pionéren Tandberg hadde også en genuin drive for å forbedre sine arbeidstageres rettigheter. De sosiale verdiene ble sett på som en primær del av den industrielle innovasjonen på et vis som har få paralleller i samtiden.

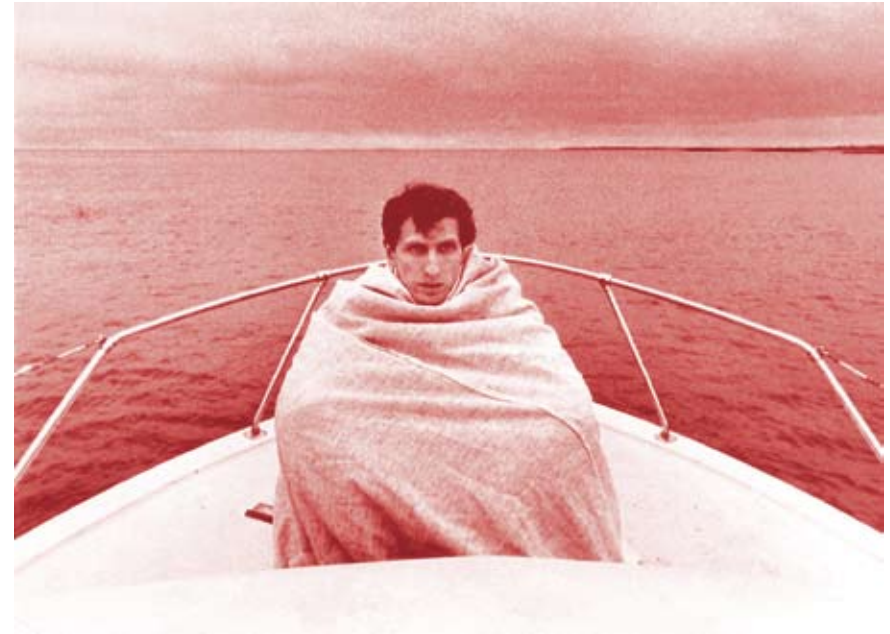
Line Ulekleiv

Brave New World
 Skulptur
 2007

*So Many Of Our Dreams
Have Come True*
Skulptur
2007

Bobby's Cold
Silketrykk
100x70 cm
2008

Anna Særnbloom — Født i Oslo, 1977
BA Statens Kunstakademi • sernblom@gmail.com

Anna Særnblooms minimalistiske objekter danner kulisseaktige landskap som oser eventyr av den litt forvridde sorten. De avsverger normale retningslinjer med like stor intensitet og vridd humor som den David Lynch oppviste da han laget *Wild at Heart* i 1990. Det er bare å innbille seg at man hører Sailor bryte ut i glede når Lula kommer med slangeskinnsjakka hans: “Hey, my snake-skin jacket! Thanks, baby! Did I ever tell you that this jacket is a symbol of my belief in personal freedom?”, sette seg inn i bilen, ved siden av Lulas lange smekre hylster av en kropp og rase gjennom landskapet på vei mot California.

Det er i grunnen ikke rart Lynch sender Sailor og Lula mot vest. Østkysten var jo tross alt arnestedet for “all these uptight people”, som Robert Smithson beskriver det så ironisk-vittig i videoen *East Coast/West Coast*. Langs østkysten blomstret de nevrotiske intellektuelle (konseptualistene) og her jobbet minimalismens mest kjente flaggbærere, som Frank Stella, Carl Andre, Donald Judd, Dan Flavin og Robert Ryman med sine asketiske tilnærminger og strukturbaserte forhold til verden. Da var det mer gull og pastell på paletten i vest; her var overflatene like blanke som nypussede surfebrett, og laissez-faire holdningen til kunsten og livet rådet i sin helhet. Eller: så sier stereotypiene, og det er jo de som regjerer i eventyrenes rike.

Det finnes flere tydelige referanser til minimalismen i Anna Særnblooms kunst, og kanskje særlig til kunstneren John McCracken, som regnes for å være en av vestkyst-minimalismens mest markante stemmer. Som hos McCracken er farge, overflatefinish og romlige relasjoner (målestokk) nøkkelfaktorer i Særnblooms produksjon. Men der hvor McCracken bruker sine objekter som uttrykk for abstrakte tilstander gjennom farger, overflate og form – og dermed blir værende i problemstillinger vedrørende skulptur og maleri – beveger Særnbloom seg mer mot det teatrale og groteske,

gjennom en utstrakt bruk av materialkontraster, lyssetting og svart humor. Hun økonomiserer heller ikke i like stor grad med det formale repertoaret, men beveger seg fritt langs figur- og abstraksjonsaksen, og mellom fast og flytende form.

Resultatet er en selvstendig og eiendommelig verden der “The Wicked Witch of the West” og “The Wicked Witch of the East” møtes og rådslår om fremtiden.

Marit Paasche

Nany Holt & Robert Smithson: *East Coast/West Coast* (1969). I realiteten var han like aktiv i NY som i LA. Se “Another Minimalism” av James Meyer i *A Minimal Future? Art as Object 1958- 1968*.

Cut Outs
Installasjon
2007

Skogspaviljong
Skulptur
2007

Farvel Gamle Skog
Skulptur
2007

Sock, Paint, Wood,
Carpet
Installasjon
2007

Erik Pirolt — Født i Kristiansand, 1977
BA Kunstakademiet i Trondheim • pirolt2@hotmail.com

Man kan komme langt med en romantisk og nevenyttig holdning kombinert med noe drivved og gammelt skrot. Erik Pirolt arbeider i en relativt surrealistisk sone, og hans dypdykk inn i uforutsigbar eventyrlighet har blant annet ført til samarbeidsprosjektet *K.Y.S. (Kjærlighet, Ydmykhet, Smerte)*. Han og to kumpaner bygde egenhendig en katamaran verden neppe har sett maken til. Alternativ boform, framkomstmiddel, scene og sosial skulptur – alt ble inkorporert i båten. Pirolt & co ønsket å vitalisere det offentlige rommet gjennom sjenerøsitet og frihet; sist sommer styrte de båten fra Kristiansand til Münster i Tyskland, hvor de uoppfordret ankom den store skulpturmønstringen som da pågikk.

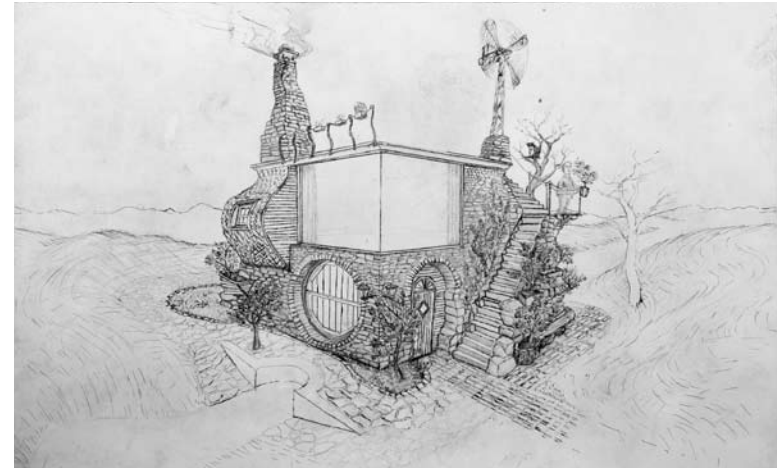
Mye kretser rundt arkitektur hos Pirolt, som opponerer mot det han ser som overdrevne standardiseringer, strikte rammer og mangel på personlig kreativitet i byggevirksomhet. Med utgangspunkt i tegninger av arkitektoniske fantasikonstruksjoner springer særegne materialiserte ytringer ut. Noen av byggeprosjektene synes rent utopiske og paradisiske, men lar seg kanskje gjennomføre mot alle odds. Andre har en enklere form – som hytter i trær. Uansett handler det for Pirolt om å oppløse stive grenser mellom drøm og virkelighet. Selve byggeprosessen er sammensatt av det planlagte og spontane. Pirolt holder fram det han kaller fribygging som ideal, en intuitiv og improviserende form for konstruksjon.

Pirolts prosjekter er mangeslungne, og hans egenproduserte valuta piro, etablert i 1999, er ett av dem. I følge ham selv er valutaens mål intet mindre enn å bli den eneste i verden, og det som skiller den fra konvensjonelle valutasystemer er at den har en kunstnerisk verdi, i tillegg til realverdien (10 000 piro skal tilsvare noe slikt som 16 000 NKR – en verdi som reguleres av salg og etterspørsel). Håndlagde grafikksedler og mynter støpt i sølv produseres hvert år i nøye kontrollerte opplag, disse blir lagt ut for salg. Hensikten bak den nye valutaen er blant annet å få folk

til å tenke over hva penger egentlig er. Den kommersielle tankegangen, tett knyttet til kunstproduksjon, blottlegges.

På avgangsutstillingen viser Pirolt også det firedelte videoarbeidet *Indrefittas eksistensielle problem*, med fokus på det bisarre. Fire kvinner ringer en prest for å rådføre seg om vill vekst av kjønnsorganet, og presten bringer den abnorme fysikken opp til et vidløftig og åndelig nivå. Religiøsitet og platthet filtreres sammen på avsin-dig maner.

Line Ulekleiv

Skisse til hus
Litografi
2007

K.Y.S.
*(Kjærlighet, Ydmykhet
 og Smerte)*
 Samarbeid med
 Trond Nicholas Perry
 2003-8

Floating House 400 Piro
 Litografi
 2008

Floating House 1000 Piro
 Litografi
 2008

Grim Svingen — Født i Oslo, 1984

BA Chelsea College of Art and Design, London, England
grim.erland@gmail.com • <http://instituent.wordpress.com>

Isn't social life in the 80's great?

I Grim Svingens meget fengende rap-låt *Rest in politics* (fra Cd'n med samme navn) blir vi konfrontert med hvordan nyliberalistisk propaganda finner plass i populærkultur. Der siterer han Don Johnson, fra TV-serien Miami Vice, som en gang sa "Isn't social life in the 80's great?"

Dette diskuterer Svingen i et bredere perspektiv i hans glitrende essay "Den produktive borger" (typisk publisert i *Creative Commons Attribution-Noncommercial-Share Alike 2.5 Lisens*.)

Der beskriver han hvordan nyliberalistisk politikk har påvirket beslutningene bak opprettelsen av Kunsthøgskolen i Oslo. Samtidig påviser han at denne institusjonen ikke kan sees uavhengig av nasjonale – og globale – politiske utfordringer.

I essayet viser Svingen hvordan språket rundt den nye "kreative industrien" er formet av kapitalistisk ideologi. I denne sammenhengen er det interessant å se hvordan han velger kollektive, publikums-involverende strategier i kunsten sin.

Svingen, som kommer fra det lille industrisamfunnet Tofte, men som har studert ved Chelsea College i London før han begynte på Masterstudiene ved Statens Kunstakademi, er en kunstner som har lært seg å beherske språk på en måte som er oppsiktsvekkende: for en konseptuell kunstner som Svingen, som velger å ikke ha én "signatur", men som jobber med installasjoner, musikk, bilder og tekst, krever det helt spesielle egenskaper for å kunne fungere innenfor hver kontekst.

Installasjonene til Svingen er intermediale, og de inviterer publikum til aktiv deltakelse. Slike prosjekter er alltid problematiske,

fordi de involverer publikums projeksjoner av egne opplevelser av sosiale konflikter.

I arbeidet på avgangsutstillingen har han tatt utgangspunkt i Stenersensmuseets arkivmateriale. Dette må ikke misforstås som et tradisjonelt institusjonskritisk verk; det handler ikke om hvordan kunsten blir lest, slik poststrukturalister ser det, men om realitetene ved å stille ut et sted. Det handler om å nærme seg realitetene i situasjonen.

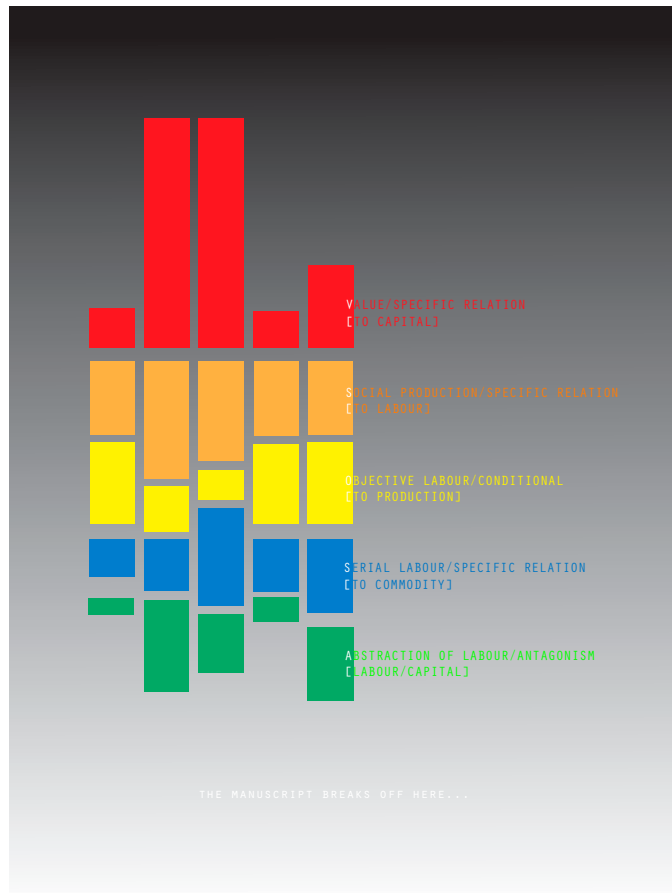
Svingen, aka rapperen Tailgunner, forteller i den omtalte CD'n rytmisk på en måte som kan minne om det George Orwell skrev om i boken 1984 – "Krig er Fred". Men det er ikke fred i Norge, selvom det ikke er krig.

Anders Eiebakke

Rest In Politics
Digital Print
From "Rest In Politics"
comprising works in
print and Audio.
Newscorp URL:
[www.myspace.com/
quadrantzrecords](http://www.myspace.com/quadrantzrecords)
2008

Resting In Politics Need Not Flee Our Midst

Feel Free
(And Please Do, Feel Free)!
 Wall Piece Template
 5 chapter excerpts of *Grundrisse der Kritik der politischen Ökonomie* (Karl Marx) presented in the color code of The Homeland Security Advisory System.
 2008

WDJN - 93.3 FM	CSN - 89.9 FM	KWRB - 90.9 FM	- 91.9 FM	FISH - 106.9 FM
WDJC - 93.7 FM	WWCM - 1629 AM	KRMB - 90.1 FM	- 88.1 FM	KFSH - 95.9 FM
WALN - 89.3 FM	KAFC - 93.7 FM	KRMC - 91.7 FM	KBCM - 88.3 FM	KNDL - 89.9 FM
WFIK - 91.3 FM	KATB - 89.3 FM	KDAP - 1450 AM	- 89.9 FM	KLUV - 91.1 FM
WJIA - 88.5 FM	AKHOK - 89.9 FM	KBMH - 90.3 FM	93.3 - 93.3 FM	KFSH - 95.9 FM
WYAM - 890 AM	KYKD - 100.1 FM	KLUV - 88.9 FM	- 91.7 FM	KRFM - 1280 AM
89.1 - 89.1 FM	KLOVE - 88.1 FM	KNOG - 91.1 FM	KBPU - 88.7 FM	KFSH - 95.9 FM
WAY FM - 105.3 FM	KCAM - 790 AM	KBIE - 89.1 FM	KBDO - 91.7 FM	KLOVE - 101.9 FM
WBHY - 88.5 FM	KSGN - 89.7 FM	KFLR - 90.3 FM	KBNV - 90.1 FM	KCVI - 99.9 FM
WLPR - 960 AM	GARRY - 95.1 FM	KZAI - 89.9 FM	KARH - 88.1 FM	KEQP - 106.9 FM
WGOK - 900 AM	KWRB - 90.9 FM	KPXQ - 1360 AM	KAOW - 88.9 FM	KAMB - 101.5 FM
WBHY - 840 AM	KRMB - 90.1 FM	KLFR - 90.9 FM	KZKZ - 106.3 FM	FISH - 95.9 FM
WLBK - 89.1 FM	KRMC - 91.7 FM	KISS - 105 FM	KBPW - 88.1 FM	KNLF - 91.3 FM
WTBJ - 91.3 FM	KDAP - 1450 AM	KXAT - 1010 AM	KLOVE - 93.8 FM	KSGN - 89.7 FM
WAQG - 91.7 FM	KBMH - 90.3 FM	KXEG - 1280 AM	KBJJ - 89.5 FM	KKFS - 105.5 FM
WAQU - 91.1 FM	KLUV - 88.9 FM	KFLT - 830 AM	KLOVE - 105.3 FM	KLVB - 99.1 FM
WAKD - 89.9 FM	KNOG - 91.1 FM	- 91.3 FM	KAOG - 90.5 FM	KFSCH - 103.9 FM
WBTK - 106.3 FM	KBIE - 89.1 FM	KYRM - 91.9 FM	KJBR - 93.7 FM	KWVE - 107.9 FM
WAXU - 91.1 FM	KFLR - 90.3 FM	WBJY - 90.3 FM	KLOVE - 90.1 FM	KCBQ - 1170 AM
WMVB - 88.9 FM	KZAI - 89.9 FM	WDRW - 107.9 FM	KAAY - 1090 AM	KURS - 1040 AM
WJEC - 106.5 FM	KPXQ - 1360 AM	WFSH - 104.7 FM	HALL - 94 FM	KFAX - 1100 AM
COLORA - 90.5 FM	KLFR - 90.9 FM	J - 93.9 FM	KLRG - 94.5 FM	KWVE - 107.9 FM
K-LOVE - 91.1 FM	KISS - 105 FM	RADIO - 1040 AM	KVRN - 90.7 FM	KCVI - 99.9 FM
KPOF - 910 AM	KXAT - 1010 AM	WAFJ - 88.3 FM	KLOVE - 96.9 FM	KDLV - 88.9 FM
KRKS - 94.7 FM	KXEG - 1280 AM	WFAM - 1050 AM	- 88.1 FM	KSGN - 89.7 FM
KRKS - 990 AM	KFLT - 830 AM	WQIL - 101.3 FM	- 91.1 FM	AIR1 - 90.3 FM
KLZ - 560 AM	- 91.3 FM	WJCK - 91.7 FM	- 88.9 FM	WAY-FM - 90.7 FM
KLTT - 670 AM	- 91.9 FM	WWEV - 91.5 FM	KMTC - 91.1 FM	KHAI - 103.5 FM
KXWA - 89.7 FM	JOY FM - 90.9 FM	- 98.3 FM	KANX - 91.1 FM	KIDH - 90.0 FM
- 97.1 FM	WPOZ - 88.3 FM	NEW LI - 90.5 FM	KLRC - 101.1 FM	KARO - 98.7 FM
WJMJ - 88.9 FM	WTLN - 950 AM	WAWH - 88.3 FM	KOFC - 1250 AM	KIDH - 90.9 FM
WAYFM - 570 AM	WWKG - 88.7 FM	WJTG - 91.3 FM	LIGHT - 88.9 FM	KAIO - 90.5 FM
89.7FM - 89.7 FM	WCNO - 89.9 FM	WMVV - 90.7 FM	- 91.3 FM	KTSY - 88.1 FM
1640AM - 1640 AM	WJTF - 89.9 FM	WBKG - 88.9 FM	WVHI - 1330 AM	WONU - 89.7 FM
WIHS - 104.9 FM	WGCC - 95.7 FM	WRAF - 90.9 FM	WBCL - 90.3 FM	WBVN - 104.5 FM
WFIK - 1500 AM	WMCU - 89.7 FM	WBDX - 102.7 FM	WLAB - 88.3 FM	WBGL - 91.7 FM
WFAI - 1050 AM	JOY FM - 91.5 FM	WQUILL - 101.3 FM	WBCL - 106.1 FM	WZFS - 106.7 FM
WXHL - 89.1 FM	JOY FM - 88.1 FM	WASW - 91.9 FM	WBCL - 106.1 FM	WMBI - 90.1 FM
WTLN - 950 AM	WSMR - 89.1 FM	KHAI - 103.5 FM	WBGL - 88.5 FM	WBGL - 88.1 FM
JOY FM - 98.7 FM	JOY FM - 90.7 FM	KIDH - 90.0 FM	WBLY - 90.3 FM	WGGH - 1150 AM
JOY FM - 96.7 FM	WAVE - 94.1 FM	KARO - 98.7 FM	WDRW - 107.9 FM	WGCA - 88.5 FM
WKES - 91.1 FM	WFRF - 105.7 FM	KIDH - 90.9 FM	WFSH - 104.7 FM	QFL - 101.9 FM
WTBH - 91.5 FM	WBVM - 90.5 FM	KAIO - 90.5 FM	J - 93.3 FM	WYLL - 1160 AM
WEAZ - 88.1 FM	WSCF - 93.3 FM	KTSY - 88.1 FM	RADIO - 1040 AM	WIBI - 90.5 FM
FM - 88.3 FM	WAY FM - 88.1 FM	KAYP - 89.9 FM	WAFJ - 88.3 FM	WLUJ - 89.7 FM
WSOR - 90.9 FM	WONU - 89.7 FM	KWOF - 89.1 FM	WFAM - 1050 AM	MYJOY - 89.9 FM
WAY FM - 88.7 FM	WBVN - 104.5 FM	KLUV - 88.9 FM	WQIL - 101.3 FM	WBCL - 104.7 FM
WJYO - 91.5 FM	WBGL - 91.7 FM	KLOVE - 98.9 FM	WJCK - 91.7 FM	WFRN - 104.7 FM
WPSM - 91.1 FM	WZFS - 106.7 FM	KZZQ - 99.5 FM	WWEV - 91.5 FM	WVHI - 1330 AM
JOY FM - 91.7 FM	WMBI - 90.1 FM	KLIF - 107.7 FM	- 98.3 FM	WBCL - 90.3 FM
W274AX - 102.7 FM	WBGL - 88.1 FM	KLOVE - 90.5 FM	NEW LI - 90.5 FM	WLAB - 88.3 FM
WCGL - 1360 AM	WGGH - 1150 AM	KJYL - 100.7 FM	WAWH - 88.3 FM	WBCL - 106.1 FM
89.1FM - 89.1 FM	WGCA - 88.5 FM	KCWN - 99.9 FM	WJTG - 91.3 FM	WBCL - 106.1 FM
WOLR - 91.3 FM	QFL - 101.9 FM	KNWS - 101.9 FM	WMVV - 90.7 FM	WBGL - 88.5 FM
JOY FM - 89.5 FM	WYLL - 1160 AM	KWOF - 850 AM	WBKG - 88.9 FM	KAYP - 89.9 FM
JOY FM - 96.3 FM	WIBI - 90.5 FM	KBBG - 88.1 FM	WRAF - 90.9 FM	KWOF - 89.1 FM
JOY FM - 106.1 FM	WLUJ - 89.7 FM	KPRD - 88.9 FM	WBDX - 102.7 FM	KLUV - 88.9 FM
W245AZ - 96.9 FM	MYJOY - 89.9 FM	KJIL - 99.1 FM	WQUILL - 101.3 FM	KLOVE - 98.9 FM
WJNF - 88.3 FM	WBCL - 104.7 FM	KHYM - 103.9 FM	WASW - 91.9 FM	KZZQ - 99.5 FM
WMIE - 91.5 FM	WFRN - 104.7 FM	KLUV - 90.9 FM		
Z 88 - 88.3 FM		KTLL - 99.1 FM		
The Cornerstone - 89.7 FM		KCFN - 91.1 FM		
JOY FM - 88.1 FM		KYFW - 99.5 FM		

We Run Things!
(The Networks of Old)
 Wall Piece Template (Partial)
 300+ Christian Radio Stations of
 the Inspirational, alternative and
 Contemporary Variety
 2008

Hans E. Thorsen — Født i Oslo, 1977

BA Statens Kunstakademi • Cand. Mag. UIO (sosiologi, kunsthistorie og retorikk) • hansthor@gmail.com

Dokumentasjon som metode står sentralt hos Hans E. Thorsen. Dette ble demonstrert blant annet i hans bachelorprosjekt i 2006, hvor han forflyttet sin mor, direktør for Bildende Kunstneres Hjelpefond, og hennes komplette kontor til utstillingen på Stenersenmuseet. Også i et prosjekt som stadig relokerte en knalloransje campingvogn som mobilt objekt, avfotografert i stadig nye omgivelser, er dokumentasjon en grunnleggende faktor. Det sosialt orienterte prosjektet og en interesse for formidling preger Thorsen, som gjerne tar narrativt utgangspunkt i sin egen person.

Veien til Stenersenmuseet består i første ledd av en serie med skilt, som er satt opp på forskjellige steder i Oslomarka. Disse skiltene intervensjoner i markas allerede omfattende system av skilt utplassert av Skiforeningen og Turistforeningen, som i krysningspunkter for stier, veier eller skiløyper angir retning og distanse til forskjellige destinasjoner, eksempelvis Ullevålseter. Thorsen har kopiert disse skiltene visuelle mal, saklig og gjenkjennelig – og har fått laget skiltene gjennom Skiforeningen. Men han utvider turgåerens umiddelbare radius ved å angi retning og distanse fra det stedet de befinner seg til Stenersenmuseet, åstedet for avgangsutstillingen. Thorsens skilt er parasitter på skilteklynger langs en rute fra Thorsens familiehytte på Mylla, gjennom Nordmarka til Sognsvann stasjon.

På avgangsutstillingen vises en serie med fotografier av disse spesialkonstruerte skiltene. Fotografiene kan oppfattes både som dokumentasjon av det stedsspesifikke prosjektet og som selvstendige verk. Thorsen sirkler inn naturens særposisjon som vedtatt rekreasjonsområde ved å gå rett inn i en tursituasjon og vri om på dens rammeverk og kjente markører. Skiltet peker per definisjon på noe annet, dets indeksikale funksjon bygger på en

utvetydighet som forstyrres av Thorsen. Ved å presentere Stenersenmuseet som en mulig destinasjon bryter Thorsen med markas egen logikk som natursted. Prosjektets publikum er dermed inndelt i to grupper; de som forventer en kunstretorikk på Stenersenmuseet og de i turløypene, som kanskje minst av alt forventer å være vitne til kunst. Begge steder peker mot et annet sted, og slik ønsker Thorsen å koble sammen den utbredte naturinteressen og en smalere kunstspesifikk aktivitet. Thorsen aktiverer med dette en klassisk kunsthistorisk arv som knytter sammen natur og kultur – med nasjonalromantikken og land art tradisjonen i hver sin ende av skalaen. Naturen blir således en vedvarende arena for kunstproduksjon.

Line Ulekleiv

Veien til Stenersenmuseet
Skilt/prosjektdokumentasjon
Nordmarka
2008

Mitt Liv Som Kunstner
 Prosjektdokumentasjon
 2004

Om et kontor, og min mor
Anniken Thorsen
 Installasjon
 Avgangsutstillingen (BA)
 Stenersenmuseet
 2006

Herman Mbamba — Født i Namibia, 1980
BA Statens Kunstakademi • www.elparche.org

Tilsynelatende oversikt

Herman Mbambas intrikate malerier er ved første blick helt flate. Men flatheten rommer ulike lag av informasjon; bildene oppleves helt ulikt på nært hold og på distanse. Dette tricket er velkjent i Vestens maleritradisjon, og er egentlig en optisk lek med forestillinger om hva man egentlig ser.

Mbambas malerier kan oppfattes som for eksempel Google Maps, der en selv kan velge å se verden nært, til og med naboens veranda, eller å velge en distansert, tilsynelatende oversikt. Uansett distanse til overflaten vil likevel informasjonen være ufullstendig, og påkrevne vår aktive, og dermed subjektive fortolkning. Denne fortolkningen er basert på en skala, og kan dermed oppleves som objektiv: men selv våre valg av skala er subjektive, og vil nødvendigvis påvirke vår forståelse av hva vi faktisk ser.

Mbamba, som ble født på åttitallet, er vel kjent med slike problemstillinger. Da han vokste opp i det Apartheid-kontrollerte Namibia ble han også kjent med virkeligheten i et institusjonalisert, rasistisk samfunn: tradisjonene fra den materielt karrige, men likevel visuelt rike tiden under raseskillets diktatur er behandlet uten sentimentalitet, men med innlevelse, i Mbambas bilder. Måten han distribuerer sort og hvitt rundt sterke lokalfarger, er et direkte lån fra tradisjonen med den "fattige" papp-grafikken utviklet under meget begrensede økonomiske forhold i skyggen av Det Sørlege Afrikas tidligere system.

Bakgrunnen fra namibisk grafisk tradisjon har blitt konfrontert med Vestens kunstparadigmer under studiene ved Statens kunstakademi. Likeledes har livet i Norge, der hver dag må minne han om at han er en afrikaner i det post-koloniale Europa, vært merkelig. Mbamba er deltaker i et liberalt, europeisk, samfunn, som likevel

har klare distinksjoner mellom "oss" og "dem".

Slike motsetninger har vært viktige for Mbamba, som etter den namibiske frigjøringen har undersøkt hva som egentlig skjedde etter friheten fra rasistenes regime. Fra sin base helt nord i verden, har han vendt tilbake og sett nærmere på en nasjonalt etablert "sannhet", som har vist seg å romme mange paradoksale og undertrykte konflikter. Det som i utgangspunktet var en frigjøringsbevegelse, har i ettertid misbrukt mandatet fra Folket, og samtidig omskrevet den egentlige bakgrunnen for hvordan den kom til makten. Herskerne i dagens Namibia undertrykker, og dreper, sine tidligere kamerater.

Mbambas euro-afrikanske identitet blir bearbeidet i visuelt fascinerende malerier, fremstilt ved hjelp av billige tusjer og collager. Her spiller han både på sin oppvekst, og identifisering med norsk virkelighets klassesamfunn.

Disse bildene er verdt å se på, fordi de rommer noe alle kan kjenne seg igjen i, men ikke nødvendigvis vedkjenne seg. De flate maleriene handler om å være menneske, og å forstå verden, gjennom å forstå oss selv.

Anders Eiebakke

THE COMICAL WARRIOR CLOWN
Tegning
21x29.7 cm
2008

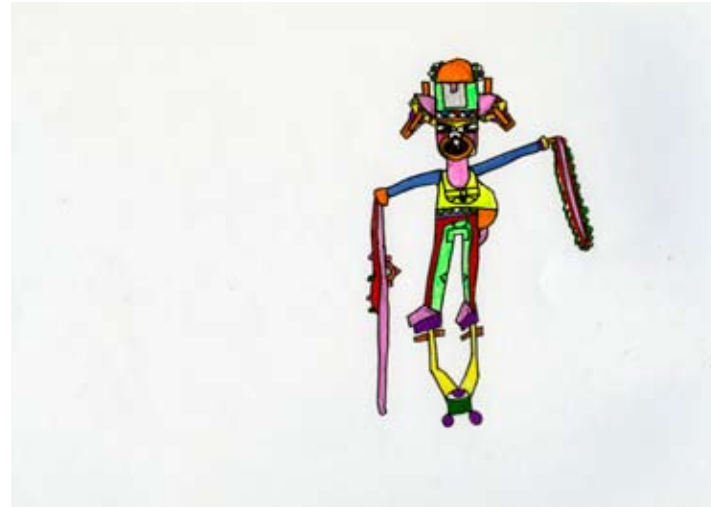

NOT ALL GOES THE WAY EVEN IF YOU WAN

Tegning
21x29.7 cm
2008

RUNNING TO PLAY GAMES FOR PEACE

Tegning
21x29.7 cm
2008

CARRYING THE WEIGHT OF IDEOLOGIES

Tegning
21x29.7 cm
2008

THE ANGRY SPORTSMAN OF THE YEAR

Tegning
21x29.7 cm
2008

Jack Bangerter — Født i Boise, Idaho, USA i 1981
 BA Northern Arizona University, USA • Rijks Universiteit Groningen,
 Nederland (2003) • jackbangerter@gmail.com

The Working Week - Sunday Sermon

Hey, it's Jesus, the bearded man in the red robe. His halo leaves little to doubt about his sainthood. In one of the watercolors Jack Bangerter assembled in his series *Advent*, Jesus reaches out to two skeletons, that in return stretch their boney hands to him, rendered in a style that emulates the simplistic approach of illustrations in children's bibles.

But is Jesus raising the dead, as in the biblical stories, or has he come back to raise the dead? Or is he simply shaking the hands of some skeletons, as if he was a rock star and these were his fans? In another painting Jesus seems to be explaining something to an even more bizarre group of listeners, consisting of two skeletons and three hermaphrodites. But what is Jesus sharing with them?

On a second note, he may just be shrugging. Maybe all he's saying is something along the lines of: "I don't know..." Bangerter's work is informed by his religious upbringing in Utah, as a member of the Church of Jesus Christ of Latter Day Saints, "a very community oriented religion", as he describes it. Jesus thereby represents an idea of religious values deeply embedded in a community informing a culture with political consequences that influence every aspect of life.

In Bangerter's works however, in spite of halo or robe, Jesus shows authority but hardly offers any orientation. He is recognizable, but not in a way that allows the viewer to decipher in terms of a concise iconology. As if he was a relative of the hermaphrodites, who physically embody ambiguousness as members of a third sex, escaping the binary system of gender. And the living

skeletons seem to be at least as cheerful and alive as the others in these works, as if they had escaped from a "dia de los muertos" representation.

If the "Advent" is a time of waiting, for Christmas, or the second coming of the Messiah, then Bangerter's characters appear to wait for clarification, about themselves. This is where the viewer comes in - only he can connect the dots, if he wants the experience of Jack Bangerter's work to amount to anything beyond being merely a rather hermetic illustration of an idiosyncratic narrative. In this sense, this is a very religious work, that believes in the best of the viewer, as much, as it appears to believe in the best of Jesus as a religious figure that can bring people together, if only to discuss what these paintings mean. But that's a first step already.

Andreas Schlaegel

Jesus, Three
 Hermaphrodites,
 and Two Skeletons
 Akvarell på papir
 2008

Virgin, Two Dogs,
 and One Lounging
 Skeleton
 Akvarell på papir
 2008

Contracept
 Installasjon
 Galleri 21:24
 2007

After Ibsen
 Performance
 Kassel
 2007

Jamila Drott — Født i Göteborg, Sverige, 1979
 BA Högskolan för Design och Konsthantverk, Göteborg, Sverige
 contact@jamiladrott.se • www.jamiladrott.se

Bombing og broderier

Jamila Drotts spesielle bakgrunn fra sosiologi, tekstilkunst og graffiti gir henne et rikt register av formale og teoretiske virkemidler. Som anerkjent utøver i en ellers sterkt mannsdominert Hip Hop kultur, har hun personlige erfaringer med kunstnerisk virksomhet innenfor fysiske og sosiale rom som ikke i utgangspunktet inviterer til deltakelse (graffiti på offentlig eiendom, sexisme i Hip Hop).

Hennes overraskende bruk av tradisjonelt broderi for å beskrive konkrete hendelser, for eksempel anslag mot NSBs togsett, er ironiske kommentarer til sin egen praksis, men også en mulighet for å visualisere hendelser som ikke kan formidles fotografisk uten store juridiske konsekvenser.

Denne sammenstillingen av urban ungdomskultur som definerer seg på utsiden av det legalistiske samfunnet, med den kjønns-ladete kniplings- og broderitradisjonen, er intelligent spill med konvensjoner og konsekvenser, der forutsetningen for prosjektet er at Drott selv har lang erfaring som aktiv graffitiutøver. Drott er ikke bare fascinert av de som definerer seg ut av mainstream, men selvkritisk til sin egen rolle innenfor en subkultur som har mange, for utenforstående, ukjente sider.

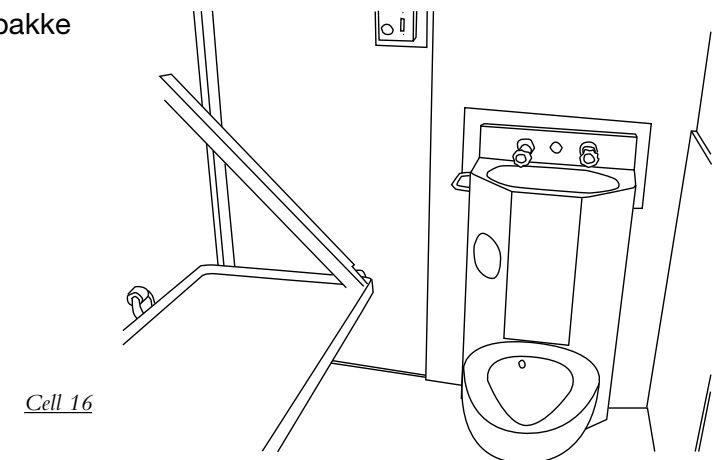
Ikke minst gjelder dette hvordan Hip Hop-kulturen stadig finner nye former i møtet mellom europeiske sosiale virkeligheter og den "opprinnelige" amerikanske Hip Hop-kulturen fra USAs østkyst. Drott tilhører en generasjon som ikke selv opplevde den tidlige Hip Hop'en, som er et amalgam av musikk, dans og graffiti – basert på fri sampling av historisk og samtidig kultur, men innenfor formalt definerte rammer.

Drott er derimot en intellektuell, som kjenner denne kulturens historie – og som ved selvsyn har opplevd hvordan denne kulturen har blitt stadig mer fasettert jo mer den har blitt "europeisert" og tilpasset de sosiale vilkårene i blant annet Nordens forsteder. Ett av resultatene er nokså ironisk; europeiske graffitiutøvere som reiser til New York City for å male i et samfunn der graffiti ikke lenger rekrutterer lokal ungdom i samme skala som på 70- og 80-tallet. I dag er tyngdepunktet i graffitien et godt stykke ut i Atlanterhavet, og Hip Hop er definitivt en trans-atlantisk kultur, med globalt nedslagsfelt.

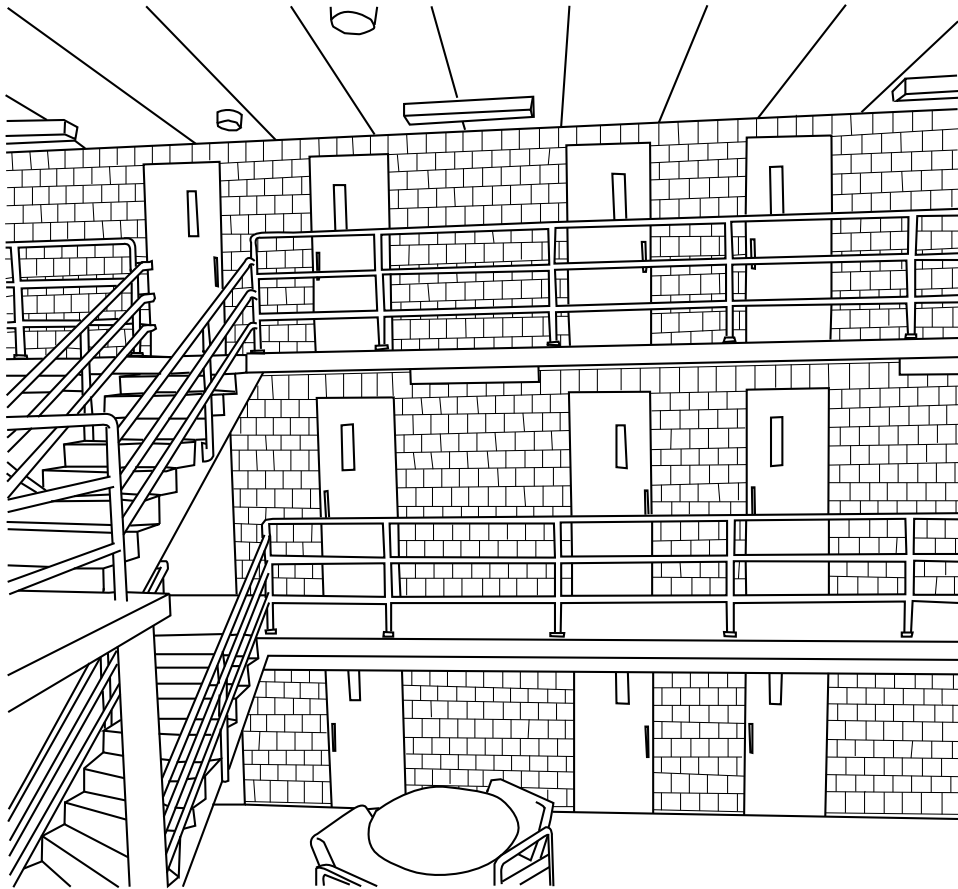
Drotts, av åpenbare grunner hemmelige alter ego, for utenforstående, er fremstående i denne kulturen. Men hun er også en kunstner som aktivt utfordrer begrensende rammer innen ikke bare denne kulturen, men også med kunsthåndverkstradisjonen hun er vel kjent med fra studier innen tekstilkunst før hun studerte ved Statens kunstakademi.

Drott fremstår derfor som en håndverkskyndig kunstner som jobber fritt innenfor miljøer som har felles koder og intern disiplin. En konsekvent kunstner som Drott behandler både utøvere og identiteter med respekt og nysgjerrighet, i prosjekter som henter erfaringer fra kritisk teori, gatesmart symbolforståelse og historiske håndverkstradisjoner.

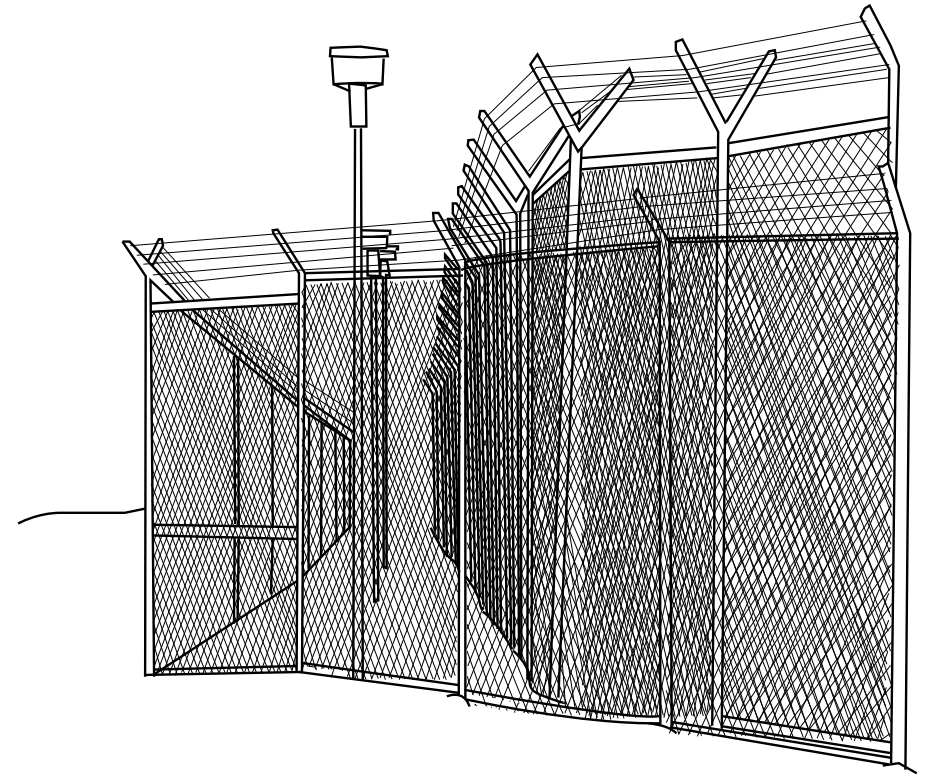
Anders Eiebakke

Cell 16

Fellesrum

Svensket Staket

Jing Xin Geng — Født i Nei Mongol, Kina, 1975
 BA Statens Kunstakademi • MA Central Academy of Fine Arts, Beijing,
 Kina • BA Central University of Nationalities, Beijing, Kina
 jingxin.geng@gmail.com • www.jingxingeng.com

Hva har en posisjon som “fremmed” å si for kunstnerisk praksis? Jing Xin Geng anvender sin kinesiske bakgrunn som et aktivt element i møte med norske omgivelser, som hun etter fem år i landet fortsatt stiller seg utforskende til. Hun har tidligere tegnet seg gjennom Oslos bydeler i form av personlige og fantasifulle minnekart, tegnet fra hukommelsen. Kartet blir her et slags bevis på kunstnerens tilstedeværelse i byen. Gjennom tegningen nærmer Geng seg urban kommunikasjon og ensomhet som tema-tikk. Denne interessen stilles til skue i avgangsutstillingens stor-formattegning av Beijingboere på et kollektivt transportmiddel. Den moderne kinesiske erfaringen er her presset og knugende. Den sosiale utfordringen i kjølvannet av den økonomiske veksten og den drastiske endringen av Beijing slik byen oppleves på et hverdagslig plan berøres av Geng. I sine arbeider forsøker hun å reflektere komplekse overganger mellom ulike sosiale tilstander i en samtid hvor kollektivet er på vikende front. Ved å bevisst utnytte sin selverklærte posisjon som fremmed, understreker samtidig Geng følelsen av å ikke høre hjemme som en basal menneskelig erfaring, også uavhengig av nasjonal tilhørighet.

Parallelt med betraktninger over det nye Kina viser Geng dokumentasjonen av et stedsspesifikt prosjekt, som i likhet med hennes tidligere arbeider spiller på krysninger mellom det private og det offentlige. Tidligere har hun basert seg på dokumentasjon av samtaler med folk hun har kontaktet på gaten, med spørsmål om deres generelle livssituasjon, håp og konflikter. Nå knytter Geng den subjektive fortellingen opp mot arkitekturens formative egenskaper. I arbeidet *What Does the Curtain Say* bruker kunstneren sin egen bolig, Kringsjø studentby, som råmateriale – et sted som samler mange under samme tak, uten nødvendigvis å innby til sosial omgang. Geng har registrert at vinduene i

studentblokkene har et tilfeldig utvalg gardiner, med praktisk framfor estetisk funksjon. Gardinenes basale avskjerming av privatlivet gjør dem til deelinjer mellom innside og utside, mellom det man ønsker å vise og skjule. Geng søker å påvirke bygningsmassens sosiale og estetiske karakter ved å tilby hver beboer identiske røde gardiner, som flaggbærere for et falmet og problematisert kollektivt ideal.

Anders Eiebakke

Buss with People
 (Utsnitt)
 Tegning
 2008

Buss with People
(Utsnitt)
Tegning
2008

Buss with People
(Utsnitt)
Tegning
2008

Johannes Høie — Født i Porsgrunn, 1981
 Utveksling Kungliga Konsthögskolan, Stockholm, Sverige, 2007
 BA Kunstakademiet i Bergen • Kunsthochschule Berlin, Tyskland, 2005
 johanneshoie@gmail.com

Nye bilder

Johannes Høie er en begavet og kunnskapsrik tegner. Derfor kan han briljere med tegningens ulike sjangere, og skape meningsfulle bilder.

Høie er vel kjent med de formale vilkårene for slike ting som andre tegnere sliter med; romlighet. Når vi titter på bildene hans, kan vi tro at de er representasjoner av “virkelighet”. Men tegningene er Høies fantasier, bilder av mennesker og identiteter som ikke eksisterer utenfor Høies hode. Vi snakker med andre ord om iscenesettelser, noe som oftest i samtidskunsten blir behandlet i performance og fotografier.

Men Høies bilder er ikke portretter av “ekte” mennesker, men derimot hans egne fortellinger, frihåndstegnede fiksjoner der tegnekunnskap er utgangspunktet for å skape nye bilder. I motsetning til for eksempel barokkens Rembrandt, som blant annet tegnet et “snapshot” av et barn som lærte seg å gå, er Høies bilder ikke oppstått av medial avhengighet, i mangel av fotografi- et. Høie kunne for eksempel fotografere og lage fotocollager, men har valgt tegning som sitt primære medium. Dette mediet, som i århundrer var foretrukket som skissegrunnlag, krever en helt spesiell fysisk mestring om det skal brukes til å fremstille objekter i rom. I slike tegninger er proporsjoner og særlig linjeskifter og vinkler essensielle redskaper for å skape visuelt forståelige relasjoner mellom det som i det tradisjonelle fotografiet ligger på overflaten, definert av lys.

Det er med det nye, digitale fotografiet at kunstnere som Høie kan redefinere tegning som medium; det syntetiske fotografiet, som

ikke har opprinnelse i lysavtegnning av en organisk virkelighet, men et digitalt bearbeidet foto, er dagligdags for alle født inn i den nye bildekulturen. Bildeplakater på TV, ikoner på internettsider, samt “fotorealistiske” flerspiller-spill over nettet er foto-relaterte, men pretenderer sjelden å være avbildninger av en fysisk virkelighet; de er derimot ny-bilder. Bildet viser seg frem som betydning, som en beskjed.

I Høies avgangsutstilling presenterer han veggtegninger som vi ved første øyekast oppfatter som digre, projiserte grafiske trykk. Men bildene er Høies’ egne, og ikke re-makes av historiske bilder. Han tar i bruk historiske tegnesjangere, og innlemmer skraverings-teknikker fra førmoderne grafikk-tradisjoner i en tegnerisk praksis som redefinerer vår omgang med bildene som omgir oss, og som er i oss.

Høies tegneferdigheter, som er utviklet i et helt annet samfunn enn da Rembrandt måtte lære seg å beskrive ting og mennesker via tegning, er “urene” på den måten at de ikke er oppstått gjennom å måtte beskrive for eksempel vekt eller skala, men ved at han bruker sjangere som oppstod gjennom møte med slike tidligere, dagligdage utfordringer for en billedkunstner.

Det som kan se ut som et plausibel portrett av en person, er egentlig en person som ikke eksisterer. Hvem ser vi på, og hva uttrykker personen? Det er Høies’ bidrag til vår felles bildekultur.

Anders Eiebakke

Skull
 Tegning
 2007

Deludo I
Veggmaleri
2007

Deludo II
Veggmaleri
2007

Jørund Aase — Født i Stavanger, 1978
 BA Statens Kunstakademi • Høgskolen i Stavanger (Kunsthistorie
 grunnfag) • jorundaase@yahoo.com • www.jorund.com

Jørund Aase har en befriende enkel holdning til kunst. Kunsten skal bare være der for deg; ikke som en gåte eller et mystisk tegn du må dechiffere, men som en sansbar størrelse du anerkjenner når du møter den. Jeg liker denne holdningen. Den tilkjenner en lengsel etter et punkt hvor ordene ikke er nødvendige og hvor kunsten er en naturlig del av verden. I en slik situasjon er kunsthistorikerne mer eller mindre overflødige. For kunsthistorikerne kan, som Thomas Bernhard skriver i *Gamle Mestere*, være destruktive i sitt møte med kunsten. Det kan komme til det punkt, som hovedpersonen Reger gjennomlever, hvor: “kunsten blir skravlet til døde av kunsthistorikerne.”

Likevel er det uunngåelig slik at både kunsten og verden er prisgitt uavbrutte forsøk på fortolkning. Historien bak veggmaleriet *Uten tittel (nr.2)* peker på en sirkelbevegelse. Veggmaleriet er i utgangspunktet det samme som *Hva nå?* som Jørund Aase gjorde i en utstilling på Galleri 21:25, i sitt første år som student ved Kunstakademiet. Når han nå gjentar formen, fem år etter, vekker dette grepet naturlig nok spørsmål: Hva betyr denne gjentakelsen? Vil han rokke ved ideen om utdanning som en utviklingsprosess? Har han funnet en essensielt kunstnerisk problemstilling han må vende tilbake til? Eller har han valgt det fordi det passer godt inn i lokalene hvor masterutstillingen skal vises? Spørsmålene leder ikke til endelige svar. Og som alle vet; det er umulig å stige ned i den samme elven to ganger. At det har gått fem år gjør repetisjon umulig.

I *Uten tittel (nr.2)* har Aase latt fargene “møte vegg” vilt og hemningsløst (han har hatt det gøy). Men over dette farge-riket befinner det seg et taust hvitt rektangel som kan forstås som en negasjon, eller en nullstilling av det ekspressive. Effekten er slående. Det virker som om maleriet er klippet ut og fjernet fra ut-

stillingskonteksten. Tilbake står et spor som antyder en skepsis og reservasjon mot det kommersielle kretsløpet kunsten er en del av.

Konstruksjonen peker også mot en stillingskrig mellom det introverte og det ekspressive (eller mellom tilstedeværelsen av informasjon og fraværet av den). Denne stillingskrigen er et fremtredende trekk ved flere av arbeidene til Aase, og den bunner i en refleksjon over hva som legitimerer kunstens krav om oppmerksomhet, når verden i seg selv overgår enhver ytring. Som han selv skriver:

“Verden er fantastisk og interessant i seg selv. Alt som eksisterer er mystisk og interessant fordi vi dypest sett ikke forstår hva det er. Hvordan kan da en kunstner lage noe for så å kreve at arbeidet skal få oppmerksomhet? Det er som om han påberoper seg å overgå verden selv. Fordi kunst ikke har sin verdi i en praktisk funksjon, som andre ting, er den avhengig av bevisst oppmerksomhet, for å få status som kunst. Den betraktes som kunst og får dermed en annen betydning enn om den ble betraktet som en “vanlig” ting. Men alle “vanlige” ting har en kvalitet ved seg som åpner for undring og kontemplasjon over virkeligheten. Denne kvaliteten er ofte noe som mangler i kunst, som derfor ofte blir en reduksjon av virkeligheten, et bilde i et bilde.”

Det som er fjernet i *Uten tittel (nr.2)* er et bilde. Paradoksalt nok er det dets fravær vi fortaper oss i.

Marit Paasche

Hva Nå?
 Akryl på vegg,
 gult, tak
 Galleri 21:25
 2003

Dette
Blyant på vegg
Prosess
2006

Støv og Effekter
(Universet) II
Foto
2007

Medaljong
(Etter Kapitalismen)
Nedpusset norsk
10 kronemynt, kjede
2007

Uten tittel
(Berlin) I
Foto
2005

Knut Benjaminsen — Født i Oslo, 1980
BA Kunstfag, KHIO • knut.benjaminsen@hotmail.com

The Onion Of Reality

Many young artists who work in the trampled field of abstraction, refer directly to specific instances or aspects of art history and adopt a strategy of subverting modernist notions by reconstruction and infusing these with layers of the everyday. Quite contrarily Knut Benjaminsen aims not to reconstruct, re-organize or reinterpret a historical form, but simply aspires to develop them anew - from scratch.

As a musician he locates his influences inside as well as outside of the world of visual arts. "I feel perhaps closer emotionally and logically to certain composers than I do to many visual artists...the connection with serial and minimalist music is of course strong, but also with the ironic romanticism of Mahler". But there is hardly any of what Jörg Heiser once termed "romantic conceptualism" in Knut Benjaminsen's strictly organized watercolors. Instead his approach is uncompromisingly serialist, creating series of works that are as hermetic as they are intricate. Small elements populate these paintings, executed with an easy touch in clear and light hues on white paper. Their geometrical forms accumulate and occasionally interlock to form megastructures, as the artist organizes them in layered intertwining grids, skewed slightly against each other, an oddly hovering and slightly nervous construction. There is not necessarily an end or a beginning, as if all could spill over the edges of the random confinements of the rectangular sheets.

Expanding on intense studies of surface structures, the artist went through a plethora of different printing techniques, from variations on monotypes to xerox, and working with a variety of papers, to collecting and organizing the sheets in books. His latest works leave the haptic quality of the books behind for a more traditional

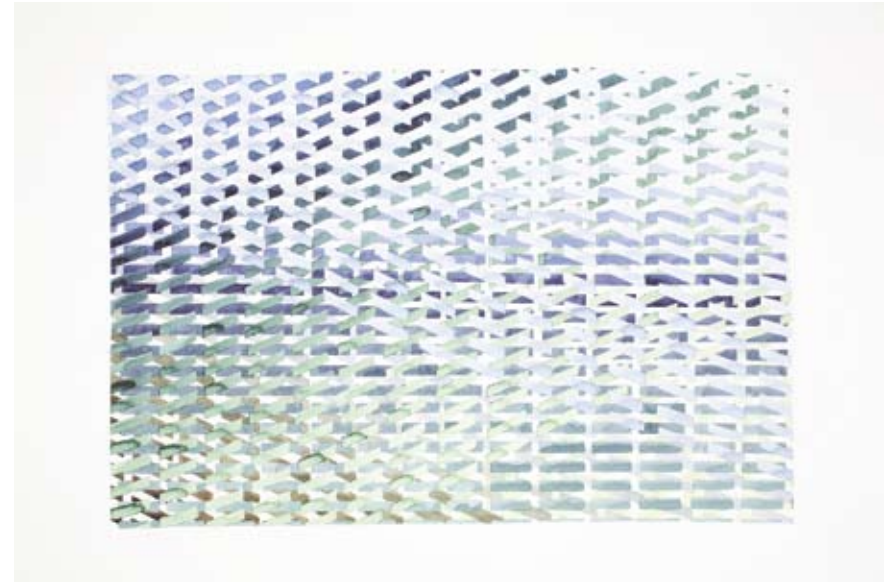
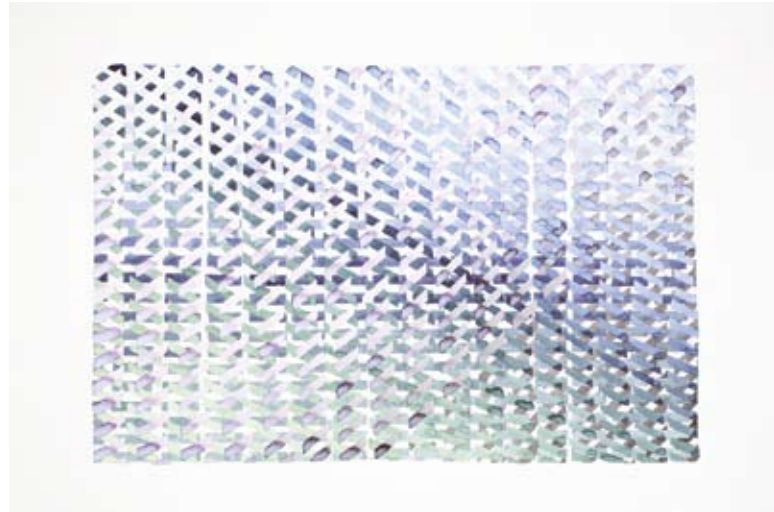
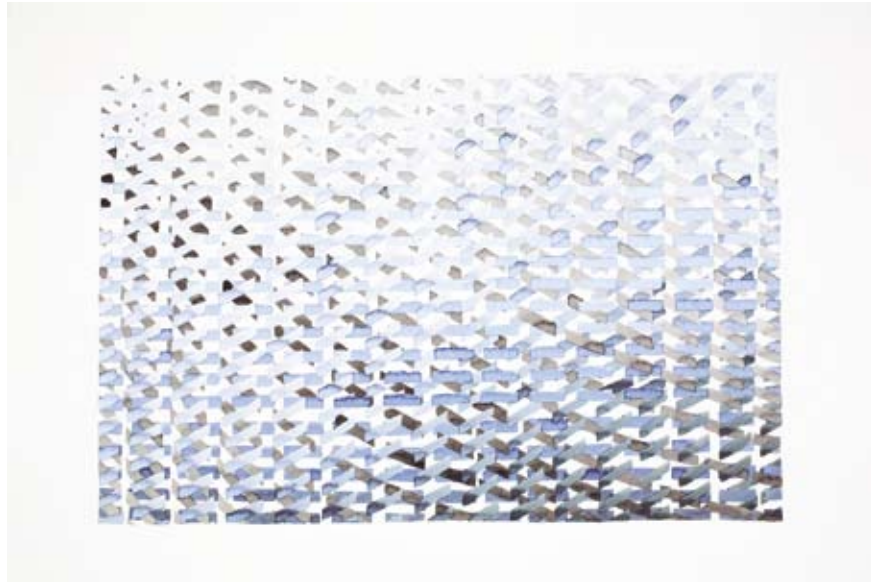
approach to painting, that invests into the clarity and light of watercolor instead, and turn to suggestive variations in composition and color.

In our high speed information society, where drastic imagery abounds, Knut Benjaminsen continues to insist on a methodical, conceptual artistic approach, and on developing his own, increasingly reductive logic, to increase transparency and to reveal the subtle balance of the elements at work. Negotiating the sensual qualities of his preferred medium, his consciously punctilious exercise in serialism aims to peel away the layers of the onion of reality and strives for nothing but - the very essence.

Andreas Schlaegel

(No. 1)
Akwarell på papir
55x75cm
2008

(No.2)
 Akvarell på papper
 55x75cm
 2008

(No.4)
 Akvarell på papper
 55x75cm
 2008

(No.3)
 Akvarell på papper
 55x75cm
 2008

Kristoffer Busch — Født i Trondheim, 1977

MA GDI Konstfack, Stockholm, Sverige • BA London College of Printing, London, England • kristoffer@kristofferbusch.com
www.kristofferbusch.com

It's not getting better

In 2006 U2's hit *One* were voted "best lyrics" by the viewers of VH1. In his video *It's Not Getting Better, It Will Never Feel the Same* Kristoffer Busch decided to challenge the lyrics romantic ambiguousness, to find out what they really described by assigning every single line to a google image search. The finished work, so far existing only as a compelling mock-up, will be internet-based, a site continuously playing the song in a cheesy synthesizer version. The images synched with the music will be updated continuously to be the best matches selected by the image search machine, from the latest images added to the worldwide web. As to be expected the images coming up are highly erratic, but curiously they still fit in a way, that is unpredictable. It is the ambiguity of the lyrics that make this work possible, while the social mechanics of the internet fuel it and Youtube-aesthetics persist. But Busch also references Andy Warhol, Jack Goldstein and the famous 1929 *Man with a Moviecamera* by Dziga Vertov. Here the camera takes on the role of a surrogate eye of the viewer, allowing a view on things that wouldn't be accessible. This reveals an underlying current running through many of Busch's works, that of a lyrical or musical interaction with a machine: Karaoke.

In *Learning to Play Garageband*, one sees the artists hands playing instruments - but the audio was generated by the artist using a computer program: Garageband, pre-installed with every recent Macintosh computer. It emulates instruments, like chewing gum emulates the flavour of strawberries. And in a similar way they sound too sweet. But not much too perfect - they open a small crevice for the viewer, where things don't fit and suddenly the emulation is a new instrument, with it's imperfections, generating a new atmosphere of its own.

At the same time he gives in to an infatuation with poetry, as in his video *Days*, an assemblage of DV and Super 8 clips, set to music, announcing "Days" - "Days of Apples", "Days of Rain", etc., and structured by short interspersed darkness, with near silence and muffled sounds. When the words appear on the screen it's as if they were titles of an old movie, full of promises, that one isn't sure of: were they delivered - or just promised. A splendidly romantic and occasionally melancholic poetic film, that refuses a conceptual safety-net.

Andreas Schlaegel

Uten tittel (refl)

Video
55 sek.
2007

Love is a temple

Love a higher law

You ask me to enter

*It's Not Getting Better,
It Will Never Feel the Same*
Online video/found images
∞
2008

But then you make me crawl

And I can't keep holding on

Lars Kjemphol — Født i Oslo, 1980

Diplom Statens Kunstakademi • larskjem@gmail.com

Lars Kjemphol ønsker en bevegelse vekk fra logisk oversiktighet, gjennom stadig nye medier og innfallsvinkler. Ett av hans forslag til forskyvning av stramme rammer er å jobbe i åpne rom, i store dimensjoner, med byggverk og omfattende veggmalerier som gjør krav på oppmerksomhet. Denne grandiositeten hva format angår kombineres med en sosial og politisk interesse, som blant annet kommer til uttrykk i arbeider hvor 70-tallets krigskritiske silketrykk får sin gjenkomst, nå som piksellerte bilder fra internett. Menneskets potensielle tilgang til frihet er et sentralt tema. Kjemphols oppussing av en nedslitt basketballbane i Brasil i 2006, som han omgjorde til et populært bruksområde, relaterer seg også til et kollektivt og aktivitetsbasert kunstbegrep. Kunstneren bidrar således til å vitalisere en fornemmelse av samfunn.

I Kjemphols avgangsarbeid er formen betraktelig mer introvert og negativ. En serie collagearbeider titulert *Anti-social* består av tekstbrokker klippet ut fra overskrifter i engelskspråklig dagspresse, som deretter er limt sammen, rekonponert og blåst opp til mørke flater. Tapebitene og enhver brett i de opprinnelige utklippene blir overdimensjonert til det merkelige. Disse arbeidene – som kan oppfattes som dikt – har en rufsete og uvøren kvalitet som antar dystre undertoner. De minner først og fremst om anonyme trusselbrev, forfattet av en lyssky figur med mørke hensikter. Gjennom collagegrepet, hvor ordene løsriveres fra sin opprinnelige sammenheng og sender ut nye signaler i en ny, dunkel og abstrahert setting, fjerner Kjemphol aktualiteten i nyhetsstoffet og påpeker avismediets underliggende struktur. Ordene flyttes ut av en kategoriserbar sammenheng og blir hengende i en alternativ og assosiativ sfære, hvor avisen som opphav blir en slags skyggeforekomst. Collagene fremstår dermed som vrengebilder av den pågående medievirkeligheten, en påvirkningskilde som vanskelig kan overskues i sin helhet. Tekstens konvensjonelle autoritet og

evne til å gripe verden problematiseres gjennom Kjemphols metode, som pendler mellom dystopisk svartsyn og energisk formeksperiment med en subversiv orientering. Tittelen på arbeidet er forøvrig hentet fra en britisk lov fra 1998 som gjør straffbar enhver “antisosial” oppførsel som kan virke støtende på andre. Med atferdregulering som bakgrunn gir Kjemphol på oppstykket vis stemme til en antisosial person.

Line Ulekleiv

Uten tittel

Fra arbeidet: *I Love America, and America Loves me*

Foto
70 x 100 cm
2008

Anti-Social

Fra arbeidet: *I Love
America, and America
Loves me*
Collage
70 x 100 cm
2008

Anti-Social

Fra arbeidet: *I Love
America, and America
Loves me*
Collage
70 x 100 cm
2008

Petter Buhagen — Født i Trondheim, 1983

BA The Arts Institute at Bournemouth, England

contact@petterbuhagen.com • www.petterbuhagen.com

On the Computer

The everyday work on the computer has revolutionized many aspects of life, but the most significant effect is on forms and channels of communication. In a very abbreviated reading, the paintings of Petter Buhagen, whether applied directly on walls, canvas or paper, formulate, often with a great deal of sarcasm or irony, a criticism of this development, emphasizing the robotic redundancy of internet and advertisement culture and digital communication in general.

“The error is an aspect of my work” Petter Buhagen told me, when in an instance of online trompe l’oeil I mistook a painting of an error message for the real thing. The Confucian proverb that “mistakes are merely one step en route to improvement” may be falling short for what these paintings aspire to. The emptiness of the digital age is represented by the blandness of the graphic design structuring the communication culture with obscure systems and frameworks that signify transparency, without delivering it. But Buhagen doesn’t resolve to painting as a personal and intimate expression, in a nod to conceptualist artistic strategies he circumnavigates any traditional subjectivism of art by employing the DIY, fact-making tactics of graffiti or street art, thereby shifting his focus towards a criticism not only of the quality of signs but also of that of language. This is most explicit in recent works, like *Jeg ser*, a casually executed painting of a pop-up window, like the ones that annoy the internet-surfer, usually punching the viewer in the face with seedy adverts or pornography. Here it surprisingly displays three lines from a famous poem by early modernist Norwegian lyricist Sigbjørn Obstfelder, carrying his suggestive and existentialist vision into a new surrounding:

I see, I see...

I must have ended up on the wrong planet!

It is so strange here...

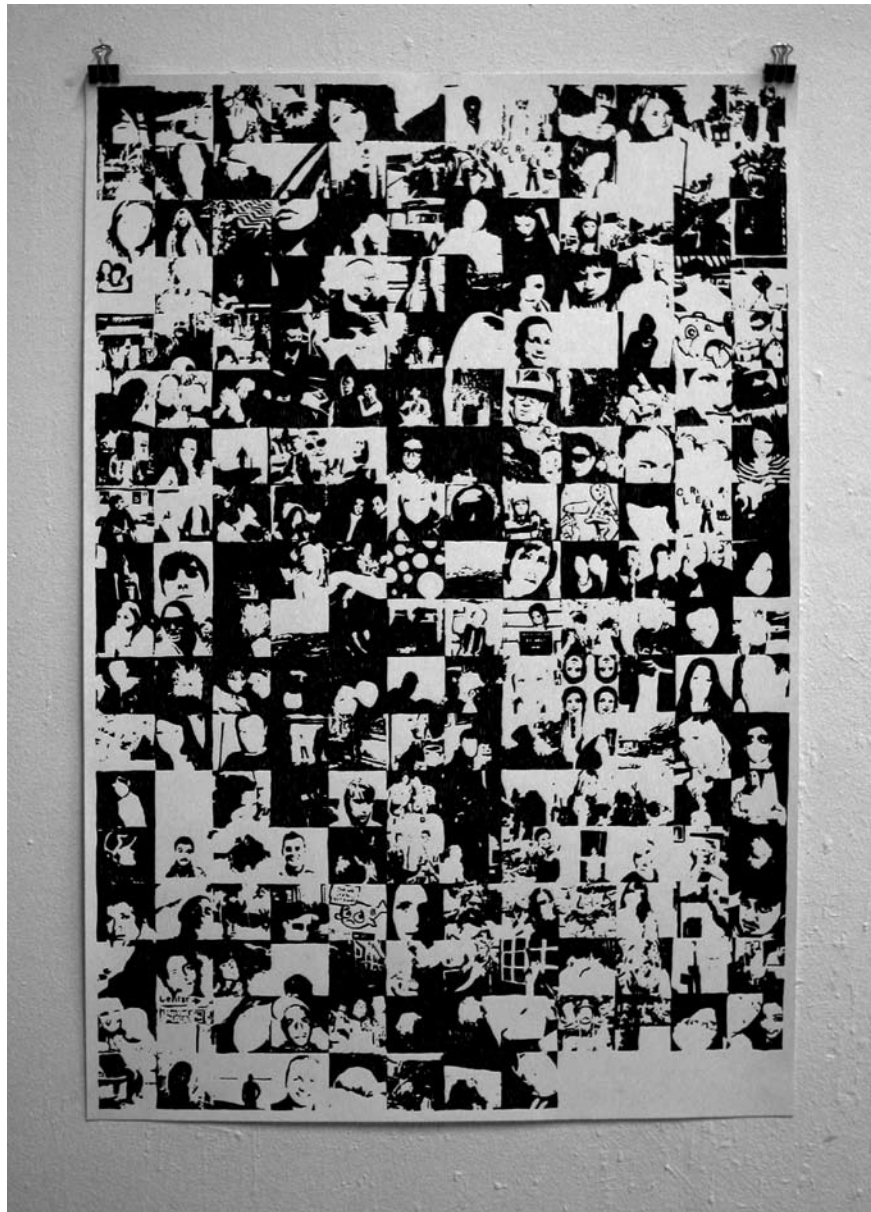
One wall painting, a framed light grey grid of checkers on a whitened brick wall reads: “This wall painting contains no information”, and in the bottom, where the viewer expects the signature, it says: “100%” and “P. Buhagen”, referring to file name and loading status. Message and form are instantly recognizable for users of common computer programs as a familiar paradox, not only for computer users: a sign signifying its lack of content as such signifies a problem that is probably bigger than originally expected. Thereby I would argue that this artist’s tragicomical works aim beyond a critique of the concepts and functions of digital channels of communication, and observe the human condition that produced this black box that can make things very simple - and virtually impossible.

Andreas Schlaegel

Image

Akryl på kryssfiner
122x137 cm
2008

Friendblock (25.01.2008)
 Tusj på papir
 72x102cm
 2008

Jeg ser
 Akryl på vegg og dør
 169x169 cm
 2008

Ragnhild Ohma — Født i Bergen, 1980
 Utveksling Kunstakademiet i Helsinki, Finland, 2008
 BA Kunstakademiet i Bergen • ragnhildohma@hotmail.com

Malerisk distanse

Når Ragnhild Ohma maler tilsynelatende idylliske bilder fra det som kan oppfattes som hennes nære omgivelser, handler det ikke om fremstillinger av en velfungerende familie. Når vi undersøker bildene hennes, skjønner vi at den øyensynlige nærheten egentlig er et bedrag.

Ohmas behandling av maleriets materie er visuell behandling av nære bilder. Bildene er røffe behandlinger av egne minner, og de fotografiske avtrykkene som forfølger alle familier i vår tid. Ohma har skjönt at ett av maleriets store potensialer ligger i dets distanse til det fremstilte: mens våre forfedre opplevde maleriet som en autoritativ størrelse, kan vi etter frigjørelsen av maleriet som "historisk dokument", bruke det i undersøkelser av vår samtid.

Ohma har avslørt maleriets evne til å behandle abstrakte, ikke-språklige erfaringer. Maleriet har potensialer for å drøfte ikke bare seg selv som medium, men også personlige erfaringer som kan vise seg å være allmenngyldige gjennom vårt eldste visuelle medium.

Dette har hun når hun har montert malerier som forestilte scener fra sin egen oppvekst tidligere, fremstilt i et malerisk språk som kan minne om den tidlige modernismens Vuillard og Bonnard. Men i motsetning til nevnte malere, som var aktive i en tid da fotografiet var i ferd med å bli utbredt, er Ohmas bilder skapt i en tid der fotografiet er blitt en dagligdags og nødvendig del av livene våre.

Hun bruker intime visuelle virkemidler, som for eksempel gesten i et penselstrøk. Men bruken av disse virkemidlene er for å skape

distanse. Forskjellen mellom et fotografi og et maleri ligger blant annet i at sistnevnte er åpenbart menneskeskapt. Det subjektive bildet, som Ohma er eksponent for, har derfor en egenskap i å distansere seg fra det materielle motivet. Dette er kjernen i Ohmas prosjekt, som handler om å bruke hennes eget fysiske møte med maleriets materie for å behandle tilsynelatende private bilder. På denne måten kan Ohma lage et fascinerende og allment tilgjengelig bilde av det som egentlig var et helt privat motiv.

Anders Eiebakke

*Dimensions of
 Dialogue (03)*
 Akryl/blyant på lerret
 200x160 cm
 2007

*Dimensions of
Dialogue (04)*
Akryl/blyant, collage-
elementer på lerret
200x160 cm
2008

Mens Vi Venter (02)
Akryl/blyant/oljestift/
collage-elementer
på lerret
150x110 cm
2007

Sverre Gullesen — Født i Mo i Rana, 1980
BA Statens Kunstakademi • sverregullesen@gmail.com

Burn Baby Burn

“I studied anatomy and cuisine at Klingon Academy” says Sverre Gullesen. Klingon Academy, for all non-trekkies and non-gamers is a computer game based on the TV series Star Trek. However there are no courses for anatomy on this video game, and cooking isn’t taught there either. However I think he’s right.

Understood not primarily as a culinary discipline, cuisine, as a concept of the arrangement and processing an assortment of diverse and possibly disparate ingredients, may work well as a description of Gullesen’s work. The anatomy may stand for his analytical approach to the variety of subjects he concerns himself with, while the reference to the Klingons may stands for a playful and theatrical approach, of acting out. Like in the video and performance works the artist has created with his performance collective *D.O.R.*, weaving a half sinister, half ironic fabric of motifs of norwegian folklore that portrays a cultural landscape defined by two main currents: the horror and grand guignol narratives of Black Metal, and the romanticized communal life of Viking history, as seen in open air museums, and reflected in current popular neo-paganist trends. But with a decisive nod to the rock and tumble aesthetics and energy of underground film guru Jack Smith, and cheesy B-movies. The existence of a hippie-eating troll character may suffice as point in case.

But the artist is not only fluent in the world of popular culture: “I don’t read too much fiction, I read theory,” he says and professes to a weakness for science theory, such as the anarchic “anything goes” of Paul Feyerabend, who called into question any ahistorical and universalist scientific method and propagated a philosophical relativism, that in consequence denies any theory the privilege of being right - or wrong.

In his recent performance video *Burning Pants*, similar to Knut Åsdam’s infamous *Pissing Pants* video, Gullesen illustrates the problem effectively. The viewer sees the front of a pair of white trousers that suddenly catch fire. Just before the trousers blacken, a reaction, a second pair of identical white trousers are pulled up, zipped up, and hey - it’s as if nothing ever happened.

“It doesn’t have any depth, it’s just a collision between two surfaces...nothing is changing in this collision, they just return to their starting points,” says the artist. “I like the things that don’t add,” he says, and “I like self-referring inconsistencies.” There you have it. Can I have a light?

Andreas Schlaegel

Motorcycle Carpet
Nordin Gallery
Stockholm, Sverige
2007

Burning Pants

Video
30 sek. loop
2007

D.O.R. Performance

Samarbeid med
Kristian Øverland Dahl og
Steinar Haga Kristensen
Forsbacka, Sverige
2006

Tora Dalseng — Født i Tromsø, 1982
BA Statens Kunstakademi • tora_dalseng@yahoo.no

Et vesentlig aspekt ved arbeidene til Tora Dalseng er interessen for språk og fortolkning av tegn i relasjon til kontekst. Til denne utstillingen har hun, gjennom å eksperimentere med avismediet, jobbet videre med hvordan informasjon prosesseres.

En avis er en informasjonskanal. Noe av det som kjenner ut av avismediet er den strenge formale strukturen man organiserer informasjonen inn i; en struktur som gjør det enkelt for leseren å orientere seg, samtidig som stoffet tilføres autoritet. Det faktum at det visuelle uttrykket er basert på en grid (i likhet med det vestlige maleriet), og at avisen også fungerer som tredimensjonalt objekt (skulptur), gjør avismediet fristende å utforske både fra et formalt og innholdsmessig perspektiv.

Tora Dalseng lar sin selvlagde avis inngå som en del av en installasjon. Avisen kommer i fullformat, men fargen, som en lett kan assosiere med hud, og de tegnede strekene på sidene, bryter klart med medieforventningene. Nå du plukker den opp og holder den i hendene vil antakeligvis ditt automatiserte bevegelsesmønster (du holder den litt ut fra kroppen og blar) og det rent taktile (formatet og følelsen av avisepapir) tilsir at du leser en avis. Men hvordan skal du oversette de rytmiske strekflokkene til noe som helst?

Strekenes organiske form utgjør en motsats til grid'en og bryter med måten den visuelle informasjonen vanligvis organiseres på. De uhandterlige strekene saboterer også ønsket om lese helheten på en effektiv måte. Men betyr de noe mer? Kan de leses som et partitur? Som ren rytme? Finnes det en skjult orden?

Vårt behov for struktur er nødvendig og umettelig. Kunstens resepsjonshistorie, det vil si relasjonen mellom verk og betrakter,

er dominert av trangen til å lese inn en skjult mening. Finnes det en kode du ikke ser i arbeidet hos Tora Dalseng?

Marit Paasche

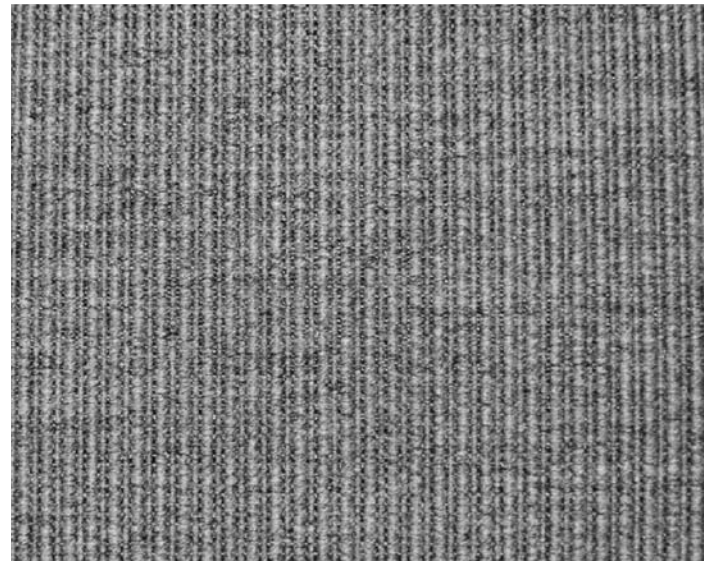

Skisse til installasjon

Søket på - **sjøhunger** - fant ikke samsvar med noen dokumenter.

Forslag:

- Sjekk at alle ordene er stavet rett.
- Prøv andre søkeord.
- Prøv mer generelle søkeord.

Skisse til installasjon

Victoria Pihl Lind — Født i Oslo, 1981
 BA Chelsea College of Art and Design, London University
 Kunstakademiet i Bergen (2006) • victoriap.lind@gmail.com

Det kan virke som vi står overfor et skifte innenfor politisk kritikk i kunsten. Smaken for det negative er i overveiende grad borte. Vi tror ikke lenger på endringer i den overordnende samfunnsstrukturen gjennom det negative – som til nå har blitt regnet som selve kjernen i ideologikritikk – men tyr heller til mer kompliserte strategier for å øke nivået av “verdi” eller “betydning” i de sammenhenger vi inngår i. Utgangspunktet for denne situasjonen innebærer et generelt meningstap; vi sliter med å skjønne betydningen av politiske strukturer, av institusjoner, eller med verdien av kunnskap ol.

Når Victoria Pihl Lind velger å holde en tale ved avgangsutstillingen både som utenriksminister Jonas Gahr Støre og seg selv, vitner denne handlingen ikke om ironi, men om en vilje til å stille spørsmål og til å tilføre situasjonen mening. Pihl Linds tale er en performativ handling der ord blir gestaltet gjennom et dobbelt subjekt; Pihl Lind selv og Gahr Støre. På denne måten går hun rett til kjernen av representasjonsbegrepet og utfordrer det. Innbegrepet av representasjon er ifølge Ernesto Laclau “at noen er nærværende på et sted hvor han eller hun materielt sett er fraværende. Representasjon betegner den prosess hvor noen andre – representanten – “erstatte” og på samme tid “kroppsliggjør” den representerte.” Det er jo det Pihl Lind gjør, hun går inn som Støres stedfortreder, men insisterer samtidig på å være seg selv. Hun går ikke “opp i rollen”.

Ved å plassere seg selv i denne schizofrene situasjonen synliggjør Pihl Lind hva utenriksministeren og en avgangsstudent i visuell kunst har til felles. Begge har jobber hvor man må håndtere vanskelige problemstillinger angående representasjon. Utenriksministeren skal representere en nasjon, han eller hun skal tale på vegne av mange. Slik innebærer jobben en evig balansegang mellom

interesser og etikk, og mellom ord og handling. Kunstneren arbeider vanligvis med representasjoner av visuell eller lydlig art, eller med rammene (betingelsene) for dem. Det gjør ikke arbeidet mindre politisk, slik flertallet ofte synes å tro.

Det finnes et punkt i talen som beskriver sammenfallet mellom kunst og politikk ganske presist, og det er der hvor Pihl Lind har lagt inn et sitat av Gilles Deleuze. “Det å skrive,” sier Deleuze, “er å finne opp et folk som mangler.” For meg er utsagnet også gyldig for kunst. På ett nivå reiser det et moralsk spørsmål, slik talen impliserer, gjennom å knytte Deleuze sitt utsagn til synlighet (hvem er ikke i blant oss?). Men det kan like gjerne betegne den kreative makten i det å finne opp noe nytt.

Pihl Lind har skrevet den talen hun tror utenriksministeren ville ha holdt. Med dette grepet gjør hun hans fravær påtrengende, samtidig som hun endrer situasjonen. Hun lar skje det som vanligvis ikke skjer – utenriksministere kommer ikke til kunststudentenes avgangsutstilling.

Marit Paasche

Se Ernesto Laclau: “Power and Representation” i
Emancipation(s), London, Verso 1996

Victoria Regia
 Artistbook
 Arthub Publisher
 2008

Elskede; la meg puste gjennom deg så gulvet letter og løfter deg
hit opp til meg, hvor alt er hinsides.

Himlingen er under oss

Himmelen

faller ned på gulvet som en krum, hemmelighetsfull hånd
skjuler deg for uvær og småkryp som kan krabbe mellom tommelen og gulvet, inn
i mørket.

Blow me

my love

**ANDERS VALDE
ANNA SÆRNBLOM
ERIK PIROLT
GRIM SVINGEN
HANS E. THORSEN
HERMAN MBAMBA
JACK BANGERTER
JAMILA DROTT
JING XIN GENG
JOHANNES HØIE
JØRUND AASE
KNUT BENJAMINSEN
KRISTOFFER BUSCH
LARS KJEMPHOL
PETTER BUHAGEN
RAGNHILD OHMA
SVERRE GULLESEN
TORA DALSENG
VICTORIA PIHL LIND**